

KLAS IN SLAK.

(Basen. — Bogumil Gorenjko.)

Solnce je prizvalo iz tal vitek klas. Vitek, a močan, pripravljen kljubovati vihri in sapi. Kadar je zapihala burja, se je zamajal klas; zanihal je na desno, zanihal na levo, a zlomil se ni. Kvišku je hrepenel, kvišku je hotel k solncu, ki ga je priklicalo iz tal.

Poleg klasu je pa rastel slak, slaboten in neogljen. Kakor bolno dete se je plazil po tleh, kakor dete, ki ne more stati in ne more hoditi.

A tako rad bi se bil dvignil tudi slak k solncu; tako rad bi se bil uspel tudi on kvišku, da bi bil videl to pisano trato, kot jo je videl klas; da bi se grel na solncu kot klas — a prikovan je bil na tla, priklenjen na zemljo!

In videl ga je klas, tako ponižanega ga je videl, in smilil se mu je in mu je rekel: »Slak, popni se po meni! Dovolj sem močan, okleni se me, in tudi ti boš videl solnce in tudi ti boš videl pisano trato!«

Ves hvaležen, a malo boječe, skoraj ne verujoč besedi, se je oklenil slak svojega soseda. Tako se oklene prijatelj prijatelja v tesni in težki uri. Oklenil se ga je in se je ovil po njem, in tudi on je videl solnce in pisano trato.

Iz hvaležnosti je pa ovenčal slak celo steblo klasovo z belim vencem cvetov. Kakor zvončki, beli srebrni zvončki, so bili ti cvetovi. Oznanjali so zahvalo slakovo do dobrega klasa. In kadar je zavihrala burja, se ni bilo nič teže boriti z njo. Lažja je bila borba, ker sta se borila z njo dva; združena v požrtvovalni ljubezni ob uri boja!

